

La fi de la decadència de la Catalunya autonòmica és la independència

written by Josep Maria Mas | 12 de març de 2021

Catalunya té un producte interior brut d'entre 240-250 mil milions d'euros, sent la primera economia de l'Estat espanyol i la de major renda per càpita, descomptant l'efecte de capitalitat de la metròpoli centrifugadora i extractiva madrilenya.

Estem doncs davant d'una de les majors potències regionals econòmiques d'Europa i amb tota seguretat seria un estat autosuficient de primer nivell en cas d'independència, per davant d'economies nacionals com Finlàndia, Romania, República Txecoslovaca, Portugal i Grècia, amb PBI inferiors al nostre i poblacions d'entre 5, 10 i 19 milions d'habitants, amb una renda per càpita molt superior, a excepció de Finlàndia.

Catalunya representa entre el 20% i el 25% del pes econòmic a l'Estat espanyol i tant per una com per l'altra, totes dues estarien entre les 10 primeres posicions al rànquing europeu (en el cas d'Espanya) i entre les 20 següents en el cas de Catalunya si hi haguera una escissió de nacions.

El Principat de Catalunya és la primera peça de les Nacions de la Cultura Catalana, que juntament amb les Illes Balears, País Valencià, Catalunya del Nord, Andorra, Franja de Ponent i l'Alguer, reivindica el seu paper dins l'arc de les euroregions i la història comuna que cohesiona la seva societat i el territori configurat per un mateix mar i arrels socials, comercials i culturals ben documentades.

Castella i Espanya vers els territoris de

conquesta

Tot i aquestes dades aclaparadores, la dinàmica mental de l'autonomisme s'escuda en la legalitat emergida d'una *Constitución* Española contemporània, creada de forma massa parcial i com sempre obviant el potencial de les regions estat que històricament l'han configurat.

La mecànica imperialista dels regnats castellans ha estat sempre de menyspreu a les perifèries allunyades del seu centre i cort. És per aquest motiu que la història ha posat sempre al seu lloc a aquest caràcter menyspreable i insensible, fent-lo perdre mig món conquerit a la força, després del descobriment de nous mons.

Catalunya no és cap excepció a aquesta caiguda de l'imperi en descomposició i de fet és important la desvinculació com més aviat millor per tal de no caure al forat negre que suposaria continuar adherits a un sistema regional d'autonomies sense cap diferència legal, més enllà de les decisions defensives d'uns Tribunals de part, que releguen les nacionalitats ibèriques i mediterrànies a simples súbdits obligats per la superioritat d'unes lleis anacròniques, producte de dècades i segles de desavinences i maltractament de tota mena.

Espanya no pot mantenir durant molt de temps més una Catalunya decadent producte del lligam de la seva dependència al centralisme i desconfiança a tota iniciativa vinguda dels seus òrgans de gestió, govern, administració i política. Catalunya no ha de seguir claudicant, mig governant-se amb pors a les censures, a contracorrent de les seves capacitats i iniciatives socials, econòmiques i de futur.

És l'hora de fer-nos valdre des de dins, per trobar el camí en solitari en el conjunt de les Nacions d'Europa, en aliança amb els Drets Universal d'Autodeterminació consolidats en el mandat del 1r d'Octubre de 2017, per la seva ciutadania. L'autonomisme ha estat una espècie de fórmula de Virregnat

totalment ineficaç.

La partitocràcia del sistema democràtic imperant basada en la retroalimentació de lligams i nusos impossibles de desfer per complicats i perniciosos, obliguen la ciutadania a ser espectadors de la decadència de la seva societat i desintegració cultural, econòmica, mediambiental. Sense més possibilitats que les constants manifestacions pacífiques fomentades per les entitats no polítiques.

L'esgotament del model d'anestèsia política i social, ha arribat finalment a un punt de no retorn, vist que es repeteixen en bucle des de fa dues dècades els mateixos escenaris autonomistes i de conxorxa amb el poder de l'Estat central a Madrid. Amb representants que teòricament van a "defensar" Catalunya, es posen data de caducitat i al capdavall tot continua igual i el temps passa inexorablement en contra dels interessos del Principat i dels Països Catalans.

L'alternança de partits, aliances postelectorals, simbolismes eteris, faltes de compromís amb els mandats de les urnes, convergències de vot, clientelisme, xarxa de complicitats polítiques, manca de suport a noves iniciatives de regeneració, perpetuïtat en càrrecs, salaris públics astronòmics i avantatges de tota mena, conformen un clan de poder còmplice a Catalunya en comú amb Espanya.

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya, abans una eina d'autogestió i autonomia regional de mig pèl per a una nacionalitat que s'ho cregui això de la independència, ha esdevingut paralitzada i dominada des de l'any 2010, moment en què la legitimitat de la sobirania nacional catalana va modificar les condicions postfranquistes que ens van donar llavors.

Catalunya en paràlisi per la força, supeditada a

les lleis espanyoles des de fa massa anys

La realitat és que estem en un total estat de setge judicial, fiscalitzat pels partits polítics contraris a la voluntat de les majories, que utilitzen el Poder Judicial a l'empara de la legalitat espanyola i els tribunals Supremes i Constitucionals, per a barrar tota iniciativa que no sigui del seu gust, producte de la sobirania popular, a través dels seus representant polítics en seu parlamentària.

L'escàndol de sobiraniaes enfrontades és d'un impacte universal de primera magnitud. Tota Declaració Universal dels Drets Humans pel que fa a Catalunya és embrutada i trepitjada per la ingerència d'un Estat, que no reconeix el dret de sobirania d'una part del territori annexionat i alhora no el deixa expressar-se a les urnes.

Què més s'ha de dir per concloure que estem en una presó condicionada al silenci sociopolític. És l'hora de la radicalitat democràtica, de dir prou a l'autonomisme i el conformisme com a mètode de repressió social.

Com ha quedat clar, Catalunya ha demostrat que pot i ha de ser un estat de primer ordre en sintonia i germanor amb el seu entorn, però no pot continuar en una constant decadència sense enfonsar-se a ella mateixa i a aquells que la tenen presonera de sobirania i voluntat.

Vam votar, vam guanyar i guanyarem sempre.